

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Y.N.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Mongolsko,
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 22. 8. 2018, č. j. OAM-
165/LE-LE05-LE05-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 12. 2018.

2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil důvod zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zejména skutečnost, zda mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Žalovaný uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházel rovněž z podkladů předložených policejním orgánem. Musely mu tedy být známy skutečnosti, které žalobce policejnímu orgánu sdělil: žalobce přicestoval do České republiky, protože zde chtěl požádat o pomoc, ale neměl žádné peníze, tak nic nedělal. Žalobce dal rovněž jasně najevo, že jeho cílem bylo na území České republiky požádat o mezinárodní ochranu a že tak neučinil pouze prozatím s ohledem na nedostatek prostředků, které mu zabránily v dalším řešení jeho pobytové situace, tedy mimo jiné rovněž ve financování cesty do Příjemčího střediska Zastávka u Brna, což je místo, kde lze primárně požádat o mezinárodní ochranu. V žádném případě tedy nelze konstatovat, že by snad žalobce s podáním žádosti o mezinárodní ochranu otálel a že by tedy eventuální časová proluka mezi jeho vstupem na území České republiky a podáním žádosti mohla být relevantním argumentem pro důvodnost zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba mezi vstupem žadatele o mezinárodní ochranu na území a podáním žádosti, která je správním orgánem akceptována jako bezprostřední, není nijak normativně upravena a je na ni třeba nahlížet individuálně s vyhodnocením konkrétních podmínek situace žadatele, jakož i okolností, které žadateli případně podání žádosti znemožňovaly nebo znesnadňovaly. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„pronásledovaný cizinec má o udělení mezinárodní ochrany požádat neprodleně poté, kdy k tomu má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být mezinárodní ochrana udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí mezinárodní ochrany vyloučit.“* „Prodlení“ s podání žádosti o mezinárodní ochranu v řádu dnů, a contrario nemůže být chápáno jako důvod pro negativní a nedůvěřivé posuzování upřímnosti snahy žadatele o získání ochrany na území České republiky. S ohledem na to, že žalobce se po své cestě do České republiky, kde naposledy pobýval před 12 lety, ocitl bez prostředků na ulici, nelze v žádném případě konstatovat, že 10 dní, které od jeho příjezdu uplynuly, představuje neomluvitelné prodlení a to, že o mezinárodní ochranu v této krátké době dosud nepožádal, představuje splnění podmínky zjevné účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu vedoucí k důvodnosti zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění. Z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále jen „OPKPE Praha“) č. j. KRPA-305433-21/ČJ-2018-000022- ze dne 15. 8. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez

cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. V průběhu řízení o zajištění a o vyhoštění bylo nepochybně zjištěno, že žalobce vstoupil na území ČR a přinejmenším jednoho dalšího státu Evropské unie, patrně Slovenska, zcela vědomě neoprávněně, bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a ukrytý v nákladovém prostoru nákladního automobilu. Na území ČR pak pobýval vědomě neoprávněně nejen bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, ale i bez cestovního dokladu. Z tohoto důvodu mu bylo také po jeho zadržení dne 15. 8. 2018 uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn za účelem realizace tohoto vyhoštění. V rámci správních řízení vedených OPKPE Praha tvrdil, že z území ČR vycestuje dobrovolně a že Mongolsko je pro něj bezpečnou zemí, třebaže se tam nechce z rodinných důvodů vrátit. Ve své žádosti pak žádné důvody, proč tuto žádost podal, neuvedl. Z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že „v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ Správní orgán dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K žalobním námitkám uvedeným v doplnění žaloby žalovaný uvádí, že z průběhu správního řízení vedeného s žalobcem zcela jasně vyplynulo, že žádá o mezinárodní ochranu účelově, ve snaze odvrátit vyhoštění z ČR. Jde koneckonců v průběhu několika let o druhé řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, takže nelze namítat, že žalobce proceduru azylového řízení nezná, a proto nemohl požádat o mezinárodní ochranu dříve, než tak učinil. Navíc dle výpovědi žalobce v průběhu řízení je zcela jisté patrné, že si byl svého nelegálního pobytu na území ČR vědom. Sám neučinil žádné kroky k napravení tohoto stavu, navíc žalovaný je vázán aktivitou žadatele o azyl a jeho výpověďmi, nelze, aby si domýšlel azylově relevantní skutečnosti k udělení daného statusu. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že v průběhu let, kdy pobýval na území ČR, byl dvakrát soudně trestán za úmyslnou trestnou činnost. Žalovaný považuje námitky uvedené v žalobě za účelové a nedůvodné, navíc již zodpovězené napadeným rozhodnutím, přičemž odkazuje co do podrobností na správní spis.

4. Ze zasláního správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce při pobytové kontrole dne 14. 8. 2018 nepředložil cestovní doklad a bylo zjištěno, že se na území ČR zdržuje bez pobytového oprávnění. Následujícího dne bylo Policií ČR vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-305433-18/ČJ-2018-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 2 roky. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPA-305433-21/ČJ-2018-000022 byl pak žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
5. V průběhu řízení o zajištění a o vyhoštění bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území nejspíše 5. 8. 2018, cestoval v zavazadlovém prostoru dodávky z Ruska přes Ukrajinu. Byl si vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně. Správním orgánům sdělil, že do ČR přijel, neboť zde chtěl požádat o pomoc, ale neměl žádné peníze, tak nic nedělal. Na území ČR již dříve pobýval, poprvé v roce 1999, od roku 2006 do roku 2018 se zdržoval mimo ČR. Žalobce již dříve žádal o mezinárodní ochranu, žádost byla zamítnuta. Žalobce nemá na území zajištěné bydlení, v Mongolsku před svým odchodem žil v domě se svou matkou.

Žalobce uvedl, že Mongolsko je pro něj bezpečná země. Pokud bude mít výjezdní vízum, vycestuje do Ruska.

6. V Zařízení pro zajištění cizinců Balková žalobce 19. 8. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany s tím, že důvody podrobně uvede při pohovoru.
7. Dále správní spis obsahuje Opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, ze kterého vyplývá, že žalobce byl v ČR dvakrát odsouzen k trestu odnětí svobody, a to v roce 2001 a 2004.
8. Předložený správní spis obsahuje též dokument Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 8. 2018 a Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 9. 2018. Tyto dva dokumenty tedy nebyly podkladem napadeného rozhodnutí, které jim časově předcházelo, a soud z nich při svém rozhodování též nevychází.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení před policejními orgány a před správním orgánem. Uvedl, že dne 14. 8. 2018 žalobce při pobytové kontrole v Praze 4 nepředložil hlídce OPKPE Praha žádný cestovní doklad, ani žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Lustrací v příslušných evidencích byl jmenovaný ztotožněn a bylo zjištěno, že na území ČR pobývá neoprávněně. Z tohoto důvodu byl zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Dále správní orgán uvedl nejdůležitější informace zjištěné z vyjádření žalobce dne 15. 8. 2018. Bylo konstatováno, že jmenovaný byl dne 15. 8. 2018 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a činil tak zcela vědomě. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem, z území ČR nevycestuje a bude tedy i nadále mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Dne 19. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany a důvody uvede při pohovoru. Správní orgán dále konstatoval obsah opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 20. 8. 2018. Dále správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce již v ČR jednou o mezinárodní ochranu žádal, a to dne 13. 11. 2000, přičemž mu rozhodnutím správního orgánu ze dne 11. 10. 2001, č. j. OAM-2743/VL-10-2000, nebyla mezinárodní ochrana udělena. Toto rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 23. 1. 2002, č. j. OAM-2946/AŘ-2001, také odvolací orgán. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, příslušný krajský soud však dne 27. 5. 2003 svým rozhodnutím č. j. 55 Az 18/2003, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2003, řízení o žalobě zastavil. Správní orgán dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že jmenovaný pobýval na území ČR podle svých vlastních výpovědí již od 5. 8. 2018, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co s ním bylo po zadržení policií zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po přibližně 10 dnech pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit na příslušný orgán a podat žádost o mezinárodní ochranu. Již v r. 2000 přitom v ČR o mezinárodní ochranu žádal, je tedy zřejmé, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu i o způsobu, jak to lze učinit, věděl. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nesporně měl. Žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve tehdy, kdy

byl zadržen, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ačkoliv pobýval na území ČR přibližně 10 dní, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zadržení a následném zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Aby se vyhnul svým povinnostem a mohl vstoupit na území států Evropské unie a následně ČR, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a to ukrytý v nákladním prostoru kamionu, zcela vědomě narušoval právní řád. Z jeho výpovědí učiněných v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců na území ČR a o vyhoštění vyplývá, že žalobce neměl v Mongolsku naprosto žádné potíže, kromě rodinných problémů, že z ČR v případě uložení vyhoštění vycestuje dobrovolně a že sám Mongolsko výslovně označil za zemi pro sebe bezpečnou. Dle ustanovení § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Mongolsko za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce žádné důvody pro její podání neuvedl. Je však evidentní, že skutečnosti, které jej k podání žádosti vedly, mu byly známy již před jeho zajištěním. Přesto svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zadržení a následném zajištění Policií ČR. Z jednání žalobce je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se hrozícímu vyhoštění ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z výše uvedeného lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Je zřejmé, že již v minulosti, a to dlouhodobě a zcela vědomě, právní řád ČR nerespektoval, když pobýval na území ČR nelegálně, opakovaně nerespektoval uložené správní vyhoštění a z území ČR ve stanovených lhůtách k vycestování nevycestoval, za což byl posléze také pravomocně odsouzen. V ČR byl odsouzen dokonce dvakrát, a to mj. za násilnou trestnou činnost a trestnou činnost spočívající v maření výkonu úředního rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozsudku sp. zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Účel správního řízení ve věci mezinárodní ochrany by byl opuštěním území ČR, které v případě žalobce evidentně hrozí, zcela zmařen. Vzhledem k výše uvedenému současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť na základě svého vyjádření v rámci správního řízení nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce je dospělým a zcela zdravým mužem, jak výslovně uvedl, a v žádném z výše popsaných správních řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu. Závěrem napadeného rozhodnutí se správní orgán zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce žadatel po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

10. Soud 22. 10. 2018 nahlédnutím do systému AZYL II zjistil, že žalobce byl dne 10. 10. 2018 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, přičemž místo jeho dalšího pobytu není žalovanému známo. Tato informace byla následně telefonicky ověřována

u žalovaného, který potvrdil, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla pro nedůvodnost zamítnuta a žalobce byl pro odpadnutí důvodu zajištění ze zařízení propuštěn.

11. Soud proto usnesením ze dne 24. 10. 2018, č. j. 17 A 142/2018 – 36, v souladu s § 46a odst. 9 věty první zákona o azylu a § 47 písm. c) s.ř.s. řízení o žalobě zastavil a ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování.
12. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 Azs 390/2018 – 33 usnesení zdejšího soudu č. j. 17 A 142/2018 – 36 zrušil, věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení a dále zdejší soud zavázal k meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí a k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, shledal ustanovení § 46a odst. 9 zákona o azylu v rozporu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, čl. 4 Ústavy České republiky a čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy a předmětné ustanovení dnem vyhlášení svého nálezu ve Sbírce zákonů zrušil.
13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (viz § 46a odst. 8 věta čtvrtá zákona o azylu).
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
16. Aby mohl být cizinec správním orgánem zajištěn na základě výše uvedeného ustanovení, je třeba, aby bylo současně naplněno několik podmínek. Skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, žalobce nerozporuje. Zároveň byla žádost podána v době, kdy již bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, je tedy zřejmé, že žalobci vyhoštění skutečně hrozilo. Spornou se stala existence oprávněných důvodů k domněnce, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a především, zda měl žalobce možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
17. Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší.
18. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co

má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“

19. Soud považuje za rozhodné, zda měl vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobce reálnou možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, než mu začalo hrozit vyhoštění. V případě žalobce je tedy třeba posoudit, zda mohl podat žádost v období od 5. 8. 2018, kdy na území ČR podle svého vyjádření přicestoval, do 14. 8. 2018, kdy byl kontrolován Policií ČR. Přestože se nejedná o dlouhou dobu, dle názoru soudu zde důležitou roli hraje skutečnost, že žalobce již dříve na území ČR pobýval, a byl tedy schopen se po příjezdu na území rychle zorientovat. Jak zdůrazňuje též správní orgán, žalobce již dokonce v ČR v roce 2000 o azyl žádal a je tedy minimálně v hrubých rysech seznámen s možností žádost podat a také s průběhem řízení.
20. Žalobce se od 5. 8. do 14. 8. nijak nepokusil podat žádost o mezinárodní ochranu či nahlásit státním orgánům svou přítomnost na území, nekontaktoval Policii ČR ani správní orgán. Argument žalobce, že ničeho nečinil, neboť neměl finanční prostředky, se nejeví jako důvěryhodný. Obrátit se na policii mohl žalobce i zcela bez prostředků. Skutečnost, že chtěl žádost podat v Příjímacím středisku Zastávka u Brna uved žalobce až v žalobě. Pokud by tak snad skutečně chtěl učinit, hotovost ve výši 500,-, kterou měl u sebe v době zajištění, by mu, byť se nejedná o vysokou částku, na cestu z Prahy do příjímacího střediska měla postačovat. Žalobce neuvedl jiné překážky, které by mu v podání žádosti o mezinárodní ochranu bránily, na území se po svém příjezdu pohyboval volně. Soud námitku žalobce, že správní orgán špatně vyhodnotil skutečnost, zda mohl podat žádost o mezinárodní ochranu dříve, shledal nedůvodnou.
21. Pro úplnost soud uvádí, že za oprávněné důvody pro domněnku, že byla žádost podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, považuje především následující skutečnosti: žádost byla podána až v situaci hrozícího vyhoštění; žalobce dne 15. 8. uvedl, že Mongolsko je pro něj bezpečnou zemí; ve své žádosti žalobce neuvedl žádné důvody, proč tuto žádost podal. Tyto skutečnosti jsou podrobněji popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
24. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 16. 1. 2019, č. j. 17 A 8/2019-18 byl zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. O odměně advokáta rozhodne soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně